

[Freddy Madsen.]

er enig med os i, at fagbevægelsen faktisk er arbejderbevægelsens kamporganisation?

Man kan jo spørge: hvor langt fører denne vej, som socialdemokratiet er kørt ind på? Kan vi forvente, at man måske snart også skal have et par repræsentanter med i ledelsen for Dansk Arbejdsgiverforening? Det er muligt, at man fortsat kan få LO-toppen til at godkende hvad som helst, når blot den har lov til at sige nogle barske ting i situationer, hvor det ikke betyder så meget. Men det er en grov undervurdering af lønarbejdernes intelligens, hvis man tror, de fortsat vil finde sig i, at den linje, som dette forlig er et markant udtryk for, køres videre.

Det er muligt at føre en anden politik. Jeg ved godt, at socialdemokratiet siger, at de ikke kan bygge på kommunisternes stemmer. Det bliver ikke mere rigtigt af, at det fremføres i en artikel i Ny Politik under overskriften »Sandhedens øjeblik«. Hvor ved man nu det fra? Det er typisk for hele situationen, således som den har udviklet sig, at mens regeringen har forhandlet i månedsvis med alle mulige borgerlige partier, så har den ikke en eneste gang haft bud efter os. Man har ikke så meget som prøvet at undersøge, hvilke muligheder der var. Det må da vist vække til eftertanke på alle de arbejdspladser, hvor socialdemokrater, kommunister og andre til daglig har et ganske fortræffeligt samarbejde.

Den krise, vi befinder os i, er en krise for selve det kapitalistiske system. Regeringen og dens forligspartier behandler den med traditionelle kapitalistiske metoder i overensstemmelse med storkapitalens interesser: staten skal give nye betydelige tilskud til profitterne, men først og fremmest skal arbejderklassen bære byrderne.

Det står efter dette forlig nok en gang klart, at hvis virkelige forandringer skal tilvejebringes, så kommer de ikke fra dette hus. En ny politik kan kun tilvejebringes ved en kraftig forøgelse af presset fra arbejdspladser, boligkvarterer og fagforeninger og andre folkelige organisationer. Det vil kommunisterne medvirke til at fremme. Til gengæld vender vi os stærkt mod dette forlig.

Lad mig så til slut sige om selve tillægsbevillingslovforslaget, at også vi finder, at det indeholder både skidt og kanel. Det indeholder det væsentlige af regeringens beskæftigelsesplan, det er det sympatiske ved den, men det

indeholder også takstforhøjelserne, det indeholder disse erhvervstilskud, som vi er modstandere af. Derfor vil vi i konsekvens heraf undlade at stemme for tillægsbevillingslovforslaget.

Niels Helveg Petersen (RV):

Man skal ikke være karrig med ros, når der er grund til at rose, og jeg må sige, at hr. Poul Schlüter efter min mening holdt en af de bedste taler, jeg har hørt hr. Poul Schlüter holde. På intet tidspunkt under hr. Poul Schlüters tale kedede jeg mig. Den var i hvert fald klar.

Når vi ser det kompleks af lovforslag, som i dag gennemføres, så er det tydeligt, at når det drejer sig om udgiftssiden, er de forslag, der bliver gennemført, stort set identiske med regeringens beskæftigelses- og energiplan, suppleret med erhvervsfremmende forslag, som det radikale venstre støtter. Det drejer sig om forslag vedrørende forbedring af bygningsafskrivninger, forlængelse af ordningen med investeringsfradrag foreløbig for 1978 og andre erhvervsfremmende forslag.

På indtægtssiden er der derimod stor forskel på det, som oprindeligt er fremsat, og det, som gennemføres. Både forslagene om engangsskat og om værdistigningsafgift mødte massiv modstand blandt partierne af forskellige grunde og måtte opgives. I stedet er trådt 3 pct.s momsforhøjelse samt en række punktafgifter af mere traditionelt tilsnit.

Med hensyn til momsforhøjelsen var der to væsentlige problemer: hvor stor skulle den være, og hvorledes skulle kompensationen gives.

Med hensyn til momsforhøjelsens størrelse var det for os vigtigt, at den ikke blev på mere end 3 pct. i en situation, hvor landet samtidig gennemførte en devaluering. Det ville have været en for hård fremfærd over for udviklingen i det private forbrug.

Hvad kompensationen angår, måtte vi fra starten sige, at vi måtte vende os imod, at man udelukkende gav kompensation via fødevarer-tilskud. Vi fandt det ikke en velegnet metode til at hjælpe de mest udsatte grupper i vort samfund. Derfor krævede vi, at der blev givet sociale kompensationer over pensionerne og børnetilskuddene og på anden måde. Vi insisterede på de sociale kompensationer, og det blev da heldigvis også resultatet. Fødevarer-tilskuddene blev begrænset både i omfang og i